

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 273/2010-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť K. K., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Ntok 2/2009 zo 17. marca 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 12/2010 z 19. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2010 doručená sťažnosť K. K., t. č. t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Ntok 2/2009 zo 17. marca 2010 (ďalej aj „uznesenie zo

17. marca 2010“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 12/2010 z 19. mája 2010 (ďalej len „uznesenie z 19. mája 2010“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 T 6/02 zo 14. októbra 2002 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 3/2003 z 18. februára 2003 uznaný vinným z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

Sťažovateľ podal 21. decembra 2009 v uvedenej veci návrh na obnovu konania, v ktorom uviedol, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci sa dôsledne neriadili § 2 ods. 5 a 6 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, keď na úkor dôkazov svedčiacich v jeho prospech akceptovali len dôkazy v jeho neprospech. K porušeniu sťažovateľových práv malo dôjsť v dôsledku toho, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci, resp. v pôvodnom konaní, nevypočuli ním navrhnutých svedkov (A. K. a lekára, ktorý by konštatoval, že sa v rane poškodeného nachádzali kovové častice), ako aj tým, že uvedené súdy zamietli jeho „*žiadost' o prekvalifikovanie na § 147 ods. 1 zabitie Trestného zákona... prípadne prekvalifikovanie na § 25 odst. 1, 3 Nutná obrana Tr. zákona*“ napriek tomu, že sťažovateľ disponuje dôkazmi, ktoré „*vyvracajú úmysel usmrtiť*“ (krajský súd potvrdil, že pri prechode do biliardovej miestnosti za poškodeným sťažovateľ odložil zbraň, niektoré rany poškodeného neboli smrteľné, sťažovateľ poskytol poškodenému ihneď po streľbe prvú pomoc, zavolať záchranku a políciu). Následne v sťažnosti sťažovateľ odkázal na odôvodnenie svojej obhajoby v predmetnej veci.

Krajský súd uznesením zo 17. marca 2010 odmietol sťažovateľov návrh na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 5 T 6/02. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo na základe sťažnosti podanej sťažovateľom následne preskúmané najvyšším súdom, ktorý uznesením z 19. mája 2010 rozhodol o jej zamietnutí.

Sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd v predmetnej veci v rozhodnutí vyslovil, že uznesením krajského súdu zo 17. marca 2010 a uznesením najvyššieho súdu z 19. mája 2010 boli porušené jeho práva podľa čl. 2 ods. 2 písm. a) a b) dohovoru, ako aj

čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 500 000 € a náhradu trov konania.

V s'ťažnosti s'ťažovateľ taktiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

S'ťažovateľ v neperfektnej s'ťažnosti namietal porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru uznesením krajského súdu zo 17. marca 2010, ktorým bol odmietnutý jeho návrh na povolenie obnovy konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 5 T 6/02, ako aj uznesením najvyššieho súdu z 19. mája 2010, ktorým bola zamietnutá jeho s'ťažnosť proti uzneseniu krajského súdu zo 17. marca 2010. Z obsahu s'ťažnosti vyplýva, že

k porušeniu práv sťažovateľa malo dôjsť nesprávnym vyhodnotením ním v uvedenom konaní predložených argumentov v uzneseniach súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci.

A. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu zo 17. marca 2010

Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci namietaného porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o návrhu na povolenie obnovy konania je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Z uvedeného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva, že sťažovateľ mohol svoje námietky proti uzneseniu krajského súdu zo 17. marca 2010 predložiť v záujme ochrany svojich práv prostredníctvom sťažnosti najvyššiemu súdu, do ktorého právomoci patrilo oprávnenie rozhodnúť o nich. Z obsahu sťažnosti napokon vyplýva, že sťažovateľ uvedený účinný prostriedok nápravy aj využil. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

B. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu z 19. mája 2010

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že skutkové a právne závery najvyššieho súdu uvedené v uznesení z 19. mája 2010 majú za následok porušovanie jeho v sťažnosti označených práv.

Ústavný súd preto preskúmal uznesenie najvyššieho súdu z 19. mája 2010. Uznesením krajského súdu zo 17. marca 2010 sa ústavný súd zaoberal iba v rozsahu,

v ktorom sa s ním stotožnil najvyšší súd. V rámci odôvodnenia uznesenia z 19. mája 2010 najvyšší súd uviedol: „*V odôvodnení tohto podania v podstate opätovne len zopakoval svoju obhajobnú argumentáciu z predchádzajúcich štádií trestného konania v tejto veci založenú na tvrdení, že v danom prípade išlo podľa jeho názoru jednoznačne o nutnú obranu.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd nadriadený na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného K. K. nie je dôvodná...

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu ďalej zistil, že odsúdený K. K. už v minulosti opakovane podal návrh na povolenie obnovy konania, pričom tieto návrhy boli vždy zamietnuté z dôvodov, že nespĺňali zákonom požadované podmienky.

Rovnako tomu tak bolo aj v ostatnom prípade. Odsúdený K. K. v podanom návrhu nepredložil žiadne nové skutočnosti, ktoré by už predtým neboli konajúcim súdom známe a rovnako tak žiadne nové dôkazy, ktoré by neboli v pôvodnom konaní obsiahnuté v spise.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správne postupoval Krajský súd v Banskej Bystrici, keď návrh odsúdeného K. K. na povolenie obnovy konania, odmietol.“

Rozhodnutie najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie krajského súdu zo 17. marca 2010, v ktorom sa krajský súd podrobne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, keď uviedol: „*Krajský súd sa oboznámil s pripojeným trestným spisom, vedeným pod sp. zn. 5T 6/02, najmä s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 14. 10. 2002, uznesením Najvyššieho súdu SR Bratislava z 18. 2. 2003, sp. zn. 2 To 3/03 uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, z 02. 06. 2004, sp. zn. 5 Ntok 2/04, uznesením Najvyššieho súdu SR Bratislava z 08. 09. 2004, sp. zn. Ho 44/04, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, z 14. 01. 2008, sp. zn. 2 Ntok 1/07 a zistil, že odsúdený K. K. vo svojom návrhu ani jeho písomnom doplnení neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy. Žiadal len opätovne prehodnotiť skutkový stav a jeho konanie právne posúdiť ako konanie v nutnej obrane podľa § 25 ods. 1, 3 Tr. zák. 300/2005 Z. z a v konečnom dôsledku ho spod obžaloby oslobodiť.*

Konanie o povolení obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1) Tr. por. sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať také skutočnosti, alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisu a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich vyhodnotil nesprávne (R 6/1997, R 32/1992).

Odsúdený K. K. nepredložil žiadne nové skutočnosti, ktoré by už predtým neboli súdu známe, súdy o nich už rozhodovali v pôvodnom konaní. Taktiež nepredložil ani dôkazy súdu skôr neznáme, keďže nový dôkaz je taký dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní obsiahnutý v trestnom spise, uplatnený procesnou stranou, alebo ktorý nebol vykonaný. Žiadal len o iné vyhodnotenie dôkazov už vykonaných a v nadväznosti na to o iné právne posúdenie.

Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti konštatuje, že v konaní o povolení obnovy konania v trestnej veci odsúdeného K. K. nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami, alebo dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, než aké bolo urobené právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 5T 6/02 z 14. 10. 2002, sp. zn. 5T 6/02 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR Bratislava z 18. 2. 2003, sp. zn. 2 To 3/03.

Keďže u odsúdeného neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania uvedené v ust. § 394 ods. 1 Tr. por., pričom jeho dva predchádzajúce návrhy na povolenie obnovy konania boli už skôr právoplatne zamietnuté a návrh nanovo podaný je len ich opakovaním, súd tomuto návrhu nevyhovel a ako nedôvodný ho podľa § 402 ods. 2 Tr. por. odmietol.“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu z 19. mája 2010, ako aj s obsahom uznesenia krajského súdu zo 17. marca 2010 dospel k záveru, že oba súdy svoje rozhodnutia náležite odôvodnili. Krajský súd uviedol, ktoré skutkové zistenia považoval za preukázané a podstatné pre rozhodnutie v tejto veci, akými úvahami sa pri hodnotení tejto veci spravoval, a ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých zistený skutkový stav posúdil. Najvyšší súd sa so skutkovými závermi týkajúcimi sa

nepredloženia nových dôkazov skôr súdu neznámych sťažovateľom v konaní stotožnil a dospel k rovnakému právnemu záveru, keď sťažnosť sťažovateľa zamietol.

S ohľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti ani z k nej pripojených napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvodených označenými všeobecnými súdmi, a teda o porušení jeho práv, predovšetkým práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ju odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd uvádza, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňala všetky náležitosti predpísané zákonom, avšak vzhľadom na to, že bola pri predbežnom prerokovaní odmietnutá, bolo už bezpredmetné, aby ústavný súd pristúpil k zaslaníu výzvy sťažovateľovi na jej doplnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010